

[Einer Jensen.]

Da man ved Loven af 1. Juli 1927 afskaffede den ekstraordinære Hjælp til arbejdsløse, skabtes der en Situation, hvor Tusinder af arbejdsløse stod uden Understøttelse. Nu er det imidlertid ikke saadan, at man ved at afskaffe den ekstraordinære Hjælp kunde undgaa at yde de arbejdsløse Understøttelse paa anden Maade; det har Kommunerne da heller ikke undgaaet, idet de selvfølgelig har maattet paatage sig den Opgave at yde Understøttelse til arbejdsløse. Denne Hjælp er ydet gennem Kommunernes Hjelpekasser. Ved saaledes at afskaffe den ekstraordinære Hjælp har man flyttet Byrden ud paa de enkelte Kommuner og har derved bragt adskillige Kommuner i meget store Vanskeligheder, fordi enkelte Kommuner kan have et forholdsvis stort Antal arbejdsløse.

Ved Loven af 1927 gives der en Mulighed for Oprettelse af Krisekasser, men da det Tilskud, der ydes, først i Form af Starttilskud og dernæst i Form af Tilskud fra Stat og Kommune, er saa ringe, som det er, har der ikke været Mulighed for at udnytte Loven. Det er jo saaledes, at kun 5—6 Krisekasser er oprettet, og de omfatter et meget beskedent Antal Medlemmer; ikke mere end en Femtedel af Arbejdsløshedskassernes samlede Medlemsantal. Det er derfor naturligt, at det foreliggende Lovforslag tilsigter at yde større Tilskud baade til Starten af Krisekasser og i ordinært Tilskud. Jeg tror, at hvis man ønsker dette Spørgsmaal løst — og den Opfattelse har jeg, at der er Enighed fra alle Sider i Rigsdagen om at ønske dette —, er der ikke Mulighed for at løse det paa anden Maade end nævnt i Lovforslaget.

Enkelthederne i det foreliggende Lovforslag skal jeg ikke komme ind paa; vi drøftede det jo saa indgaaende for et Aar siden, at jeg finder det overflødigt nu at komme ind paa det. Lovforslaget som Helhed sigter efter at føre Loven tilbage til den Skikkelse, den havde efter Rigsdagens enstemmige Vedtagelse i 1924.

I Afsnittet om Styrkelse af Arbejdsløshedsfonden genindføres Arbejdsgivernes Bidragspligt. Ved Loven af 1927 ophævede man Arbejdsgivernes Bidragspligt til Arbejdsløshedsfonden, naar denne havde naaet en vis Størrelse, men i det foreliggende Lovforslag genindføres altsaa Arbejdsgivernes Pligt til at yde Bidrag, dog ikke af den Størrelse, som tidligere har været Tilfældet, idet Lovforslaget fastsætter 4½ Kr. pr. Helaarsarbejder. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacob-

sen, der i Fredags fra denne Talerstol meget kraftigt gjorde Arbejdsgiverne opmærksom paa, at det foreslaaede Bidrags Størrelse er ikke saaledes, at der er Rimelighed i at himle op, saaledes som Arbejdsgiverne og f. Eks. Skatteborgerforeningens Blad gør. Det er rimeligt, at Arbejdsgiverne yder et Bidrag til den Understøttelse, der ydes paa Grund af den ekstraordinære Arbejdsløshed, og det Beløb, der her er Tale om, kan aldeles ikke trykke Industrien eller Arbejdsgiverne, der skal yde Bidraget.

Jeg takker derfor det ærede Medlem for de fremsatte Udtalelser, men jeg undlader ikke at gøre opmærksom paa, at det netop var det ærede Medlems Parti, der i 1927 krævede, at Arbejdsgiverne skulde fritages for Bidragspligten. Jeg og mit Parti kan dog naturligvis kun glæde os over, at det konservative Folkeparti ved det ærede Medlem giver Udtryk for, at man i 1927 tog fejl paa dette Omraade.

Det ærede Medlem gjorde ligeledes nogle Bemærkninger til Skatteborgerforeningens Blad og til en Artikel, der findes i dette Blad. Jeg vil ogsaa gerne sige, at der er noget urimeligt i, at Skatteborgerforeningen, der altid optræder som den store Revser overfor Stats- og kommunale Myndigheder, ved en Lejlighed som denne gennem sit Blad fremsætter Udtalelser, som aldeles ikke har noget med det virkelige Forhold at gøre.

Læser man Artiklen igennem, ser man f. Eks., at den opgør Udgiften til den ekstraordinære Hjælp til 18 Mill. Kr. om Aaret, medens den ingen Sinde har været over 17½ Mill. Kr., men hvis man — og det maa man naturligvis, hvis man skal have det rette Billede — tager en Gennemsnitsberegning af de aarlige Udgifter i de 5 Aar, den ekstraordinære Hjælp virkede, vil man se, at Udgiften gennemsnitlig var 9,7 Mill. Kr. om Aaret, og af disse 5 Aar var oven i Købet de 3 Kriseaar. Deraf vil enhver se, at naar man taler om Tal paa 18 Mill. Kr., har det ikke noget med det virkelige Forhold at gøre. Man skriver ligeledes i Bladet, at Arbejdsgiverne betaler Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, hvilket jo ikke er rigtigt, fordi Loven af 1927 ophævede Arbejdsgivernes Bidragspligt.

Men endelig maa man, naar man taler om Udgifterne til den ekstraordinære Hjælp, tage i Betragtning, at den Hjælp, der efter Lovforslaget kan udbetales som Krisehjælp, ikke kommer paa Højde med den, der udbetales gennem den ekstraordinære Hjælp, fordi der, som bekendt, blev givet Tillægshjælp til Forsørgere; derved var Under-